

DUBEN 2025

Duben byl ve znamení Velikonoc. Tj. zajíčků, beránků, mazanců, vyprávění o lidových zvycích atd. A někde v pozadí se letmo mihlo i to, proč je vlastně slavíme. Resp. proč je slavili naši předkové – tj. Kristovo Ukřížování a Vzkříšení. Naši současníci je už slaví téměř výhradně kvůli jídlu a volným dnům.

V dubnu jsme si užívali předčasného jara. Bylo teplo, sluníčko a všechno rychle vykvetlo. Procházky jsme si užívali a úměrně zvyšujícím se teplotám a přibývajícím květům jsme si je prodlužovali. Samozřejmě jsme nemohli opomenout tradiční focení u naší oblíbené sakury v ulici U višňovky.

Jarní motivy se objevovaly i ve výtvarných činnostech

A poprvé mohl proběhnout i nějaký program na zahradě..

Jana s klientkami zatím osázela truhlíky kytkami, abychom to na zahradě měli hezčí a barevnější.

Ve stacionáři jsme oslavili další narozeniny.

Ale nebylo vše jen zalité sluncem. Zastihla nás i smutná zpráva o skonu jedné z klientek stacionáře

V dubnu tu už nebyla. Začátkem měsíce musela zase do nemocnice. A 9.4. tam umřela. Byla zdaleka nejdéle sloužící klientkou stacionáře. Nejen ze současných klientů, ale vůbec za dobu jeho existence. Chodila sem od ledna 2012. Nejprve navštěvovala jen výtvarnou dílnu. Pak začala chodit i na denní pobyty 2x týdně. Pak si přidala ještě třetí den. V posledních letech bývala nemocná a měla delší výpadky. Třeba i několik měsíců. Ale vždy se vrátila. Teď už se nevrátí. Pohřeb měla v kostele – jako ze starých dob. S bohoslužbou v kostele, s muzikou, s průvodem z kostela na hřbitov a s uložením do země. Smutné, ale krásné.

Na jarní společné tvoření přiběhla smečka Pejsků z MŠ v Gagarince. Společně jsme vyráběli ovečky z vaty. Ale hlavně si užívali dětskou spontaneitu, roztomilost, radost a energii.

Měli jsme tu 4 kulturní akce. Z toho 3 hudební a jednu cestovatelskou.

Nejdřív přišly Lucie Šťavíková a Manuela Hrajnochová alias Zámecké duo a zahrály nám klasické skladby na kytary. A první jmenovaná přivedla svého syna, který je v některých skladbách – sice s prepubertálními úšklebky protáčením panenek, ale velmi efektně – doprovodil na flétnu.

Přes dobrovolnickou organizaci Mise naděje nám vystoupení nabídli sourozenci Adéla a Ondřej Hobzíkovi. Ondřej zpívá a Adéla hraje na ukulele. Oba navštěvují hudební školu. Některou hudbu pouštěli z počítače a Ondřej do ní zpíval. Vybrali hity z mládí našich klientek, tzv. evergreeny – od Gotta, Matušky, Suchého, Beatles ... Ale i nějaké lidovky, které si přítomní

mohli zazpívat spolu. Bylo krásné vidět rozzářené tváře a oči našich klientů. A bylo krásné vidět mladé lidi, kteří se o to, co umí, chtějí nezištně podělit s lidmi o několik generací staršími. Byli bychom rádi, kdyby Adéla s Ondřejem byli ochotní přijít i příští rok.

Další vystoupení tu měl pěvecký kroužek ZŠ Vokovice. Ty už můžeme považovat za staré známé. Děti se sice mění, ale paní učitelka Burgetová zůstává. A ví, že v Horizontu najde vděčné a tolerantní publikum, takže věříme, že se k nám se svými svěřenci zase vrátí.

A paní Ryvolová tu byla tolikrát, že už ani nevíme, co o ní napsat, abychom se neopakovali. Cesto s ní na Madagaskar byla super – jako vždycky.

Letos jsme se na první výlet vydali už v dubnu. A našli jsme cíl, kde jsme ještě nebyli. Byl jím zámek Pátek. A tam jsme se nemohli vypravit jindy než v pátek. Vybrali jsme si první pátek po Velikonocích. Ale nebyla to šťastná volba. Ačkoli bylo většinu měsíce hezky, teplo a slunečno, tak zrovinka ten jediný den téměř bez přestání propršel.

Upřímně řečeno zámek není úplně v dobrém stavu. Je jednou z památek, kterou soudruzi nechali důkladně zchátrat a ani v porevolučních dobách se mu moc nedařilo. Dokud před pár lety nepřišel současný kastelán. Prý nemá moc velkou podporu z obce, ale ani mu v ničem nebrání. Platí jeho a nemluví mu moc do toho, co na zámku dělá. A dělá toho hodně. Postupně ho

zvelebují a zvolna rekonstruuje. Původní mobiliář se nezachoval a pan kastelán jej nahrazuje, jak to jen jde. Něco mu poskytnou z depozitářů jiných zámků, něco nakoupí po starožitnictvích, něco dají různí lidé. Na nakupování starého nábytku má

nějaký talent. Ukazoval nám třeba krásnou starou vyřezávanou skříň, kterou prý koupil za 9 tisíc. Postupně zrekonstruoval a vybavil už aspoň 10 komnat, takže je opravdu na co se dívat. Zve si tam na pomoc soukromé i firemní brigádníky, pořádá spoustu akcí pro veřejnost a je za ním vidět hodně práce. O zámku vypráví moc zajímavě a čiší z něj

nakažlivé nadšení, kterým nakazil i nás. Takže navzdory mizernému počasí jsme odcházeli ve velmi dobré náladě.

Pan kastelán nám dal doporučení na dobrou restauraci. Cestou jsme míjeli památný dub, u kterého kníže Oldřich zahořel láskou k pradleně Boženě. Dubisko je to vsutku impozantní. Nemohli jsme ho minout bez zastávky.

Restaurační typ pana kastelána byl dobrý. Všichni si moc pochutnali a za nepřestávajícího deště jsme se vrátili zpět do Horizontu.